

Dr Bruce Waltke, Psalmy, wykład 23

© 2024 Bruce Waltke i Ted Hildebrandt

To jest dr Bruce Waltke w swoim nauczaniu na temat Księgi Psalmów. To jest sesja numer 23, Podejście retoryczne, Techniki poetyckie.

Przyjrzelismy się różnym metodom i podejściu do interpretacji Psalmów, aby dostać się do umysłu i serca natchnionego poety.

Przyjrzelismy się więc podejściu duchowemu. Przyjrzelismy się, że mamy właściwą postawę i właściwego ducha wobec Boga i natchnionego pisarza. Przyjrzelismy się podejściu historycznemu i znaczeniu króla w interpretacji Psalmów.

Przyjrzelismy się formom Psalmów i dlatego podzieliliśmy Psalmy według wspólnej formy. Szukaliśmy tego, co typowe dla zbioru Psalmów. Tak więc Psalmy pochwalne miały nastrój uwielbienia, pieśni wdzięczne miały nastrój wdzięczności.

Mieli słownictwo wyrażające chwałę, takie jak Alleluja, czyli chwalenie Pana, inaczej będziemy dziękować Panu. Miały różne motywy. Przyjrzelismy się powszechnym motywom, tak aby w hymnach było wezwanie do uwielbienia i był powód do uwielbienia, a potem bardzo często nowe wezwanie do uwielbienia.

W lamentach miały one wyraźne motywy. Mieli inwokację. Gdy tylko przeczytałeś: Panie, Boże, Pasterzu Izraela, wiedziałeś, że masz do czynienia z psalmami lamentacyjnymi lub błagalnymi.

Miał w sobie motyw zaufania. Miały motyw lamentu. Miały one motyw prośby i zawsze miały motyw uwielbienia.

Przyjrzelismy się więc im, grupując je ogólnie, tak aby pasowały do różnych kategorii. Zastanawialiśmy się także nad otoczeniem świątyni, w której recytowano te psalmy. W tym wykładzie przyjrzymy się budowie pojedynczego psalmu, nie ze względu na jego formę i typową dla innych psalmów, ale techniki poetyckie, które uczyniły z niego psalm wyjątkowy, oraz że poeta zastosował te same techniki, które zwykł komponować. ich materiał razem.

Przedstawiłem to więc cytatem Phyllis Tribble, która zdecydowanie definiuje przez kontrast, formę i krytykę retoryczną. Mówi, że o ile krytyka formy bada typowość i grupuje literaturę według gatunku, o tyle krytyka retoryczna bada konkret w obrębie typowości. Tak więc, gdy zbliżamy się do psalmu, nie tylko jesteśmy świadomi jego formy i podobieństwa do innych psalmów, ale musimy być świadomi tego, jak psalm jest zbudowany.

Jakimi technikami posługiwał się poeta? Nazywamy to także poetyką, od greckiego słowa wytwarzać lub pracować. Jak oni właściwie komponowali? Jakie stosowali techniki łączenia literatury? Nie będę ponownie zagłębiać się w poziomy znaczenia. Nie chcę się w to wciągać.

Omówiliśmy poziomy znaczenia w programie nauczania. Widzieliśmy, że gdy mamy do czynienia z tekstem, niektóre z nich odnoszą się do leksykonów, inne do gramatyki, a jeszcze inne do poezji. Ale tak naprawdę przyglądamy się teraz całemu wierszowi i zawartym w nim zwrotkom.

W zwrotkach mamy strofy. Zwykle wiersz ma, jak widzieliśmy w Psalmie 110, strofę. Zatem były dwie zwrotki.

A w obrębie zwrotek, czyli wstęp, recytacja, refleksja zrobiona dwukrotnie, dwie zwrotki. Były strofy i ich części, mniejsze jednostki w nich nazywane są w literaturze strofami. Mamy więc wiersz, potem zwrotki i strofy.

Czasami w strofach znajdują się jednostki. Przyglądamy się, jak strofy układają się w zwrotki i jak strofy układają się w wiersz samego psalmu. Nazywa się to poetyką i będziemy przyglądać się różnym technikom.

więc przeszedłem szkolenie uniwersyteckie, dano mi soczewki, dzięki którym mogłem zidentyfikować źródła, dzięki którym mogłem rozpylić mój materiał i podzielić go na dokument J, dokument E, dokument P lub dokument D. Dostałem taki obiektyw. Znałem krytykę źródłową.

Dopiero praca Roberta Altera z około 1980 roku, *Sztuka narracji biblijnej*, zaczęła otwierać nam oczy na całościowe spojrzenie na sprawy i sposób, w jaki materiał został zebrany. Wydał także książkę *Sztuka poezji biblijnej*. James Kugel również zrobił coś podobnego w „*Sztuce poezji*”.

Tak więc od około 1980 roku w literaturze zaczęto zwracać uwagę na holistyczny sposób patrzenia na literaturę. Musiałem więc nauczyć się zakładać soczewki, co oznacza nowy sposób patrzenia na materiał. Chciałem w pewnym sensie zachęcić uczniów, powiedziałem trochę żartobliwie, dopiero w wieku około 55 lat zacząłem uczyć się czytać Biblię i stawałem się w tym coraz bardziej sprawny, aż w wieku około 65 lat zacząłem poczuć, że mam odrobinę pewności siebie, wiedząc, jak czytać wiersz zgodnie z poetyką i rozumieć, jak jest on ułożony.

Chciałem zachęcić uczniów, mówiąc, że w wieku około 65 lat zaczynam wiedzieć, jak czytać Biblię. Powiedzieli: „Och, świetnie”. Tak czy inaczej, nie będę, podam techniki poetyckie.

Na stronie 299 będziemy mówić o słowie kluczowym, które może łączyć materiał w całość. Na stronie 300 mówię o refrenach i o tym, jak to wszystko naprawdę jest różnymi formami powtórzeń. Zatem masz powtórzenie słowa kluczowego.

Masz powtórzenie refrenu, który składa go w całość. Zilustruję to na podstawie Psalmu 49, mówiącego o znaczeniu refrenu. Na stronie 302 powinno to być C. Kontrast, dzięki któremu nauczysz się szukać kontrastu.

D. uczysz się szukać porównań pomiędzy materiałem. Szukasz logiki, kulminacji i szukasz różnego rodzaju struktur. Właśnie takim materiałem zajmiemy się w tym wykładzie.

Po ogólnym wprowadzeniu tego tematu, część druga jest poetycka, czyli jak jest ułożona? Definicja dotyczy środków literackich, których autor używa do konstruowania swojej kompozycji i komunikowania swojego oceniającego punktu widzenia. Innymi słowy, podobnie jak narrator, poeta ma swój punkt widzenia. Ma przesłanie i przekazuje je poprzez estetykę, formy artystyczne i sposoby artystyczne.

Przyglądamy się kunsztowi, z jakim układa wiersz, aby przekazać swoje przesłanie. Zwykle w literaturze nazywa się to ideą, ale ponieważ przesłanie ma w sobie imperatyw moralny, ponieważ idea wymaga odpowiedzi na prawdę, wolę mówić o jej przesłaniu niż o idei. Jak twierdzi Adele Berlin w swojej książce o Poetyce, jest to nauka indukcyjna, która stara się wyabstrahować ogólne zasady literatury z wielu różnych przejawów tych zasad, jakie występują w rzeczywistych tekstach literackich.

Zatem to przez porównanie szeregu tekstów uczymy się abstrahować techniki, dzięki którym poeta pisał i komponował swój materiał. Zasadniczym celem poetyki nie jest wydobywanie znaczenia z tekstu, ale raczej odnalezienie elementów składowych literatury i zasad, według których są one montowane. W innym miejscu mówi, że nie wiemy, co oznacza tekst, dopóki nie dowiemy się, jakie znaczenie ma.

Przyjrzymy się tym elementom składowym, które pozwalają nam zrozumieć, co to oznacza, aby zrozumieć, co to oznacza. Mówi, że poetyka ma się do literatury tym, czym lingwistyka do języka. Oznacza to, że poetyka opisuje podstawowe składniki literatury i zasady rządzące ich użyciem.

Poetyka stara się napisać niejako gramatykę literatury. Dlatego parafrazuję: musimy najpierw wiedzieć, co oznacza tekst, zanim będziemy mogli dowiedzieć się, co on oznacza. Pozostałe cytaty pominię.

Idea, że są to autorzy, a nie redaktorzy, jest bardziej odpowiednia w przypadku narracji niż poezji. Przejdę teraz na stronę 299 i przyjrzę się samym technikom tworzenia literatury oraz tym, czego powinniśmy szukać. Jedną z technik jest słowo kluczowe, które przebiega przez materiał i spaja go.

A słowo klucz także przyczynia się do zrozumienia przekazu. Martin Buber ukuł słowo leitwort, które oznacza wiodące słowo, które kieruje literaturą. Definiuje je jako słowo lub rdzeń słowa, który jest znacząco powtarzany w tekście, sekwencji tekstów lub zespole tekstów.

Kontynuował, ci, którzy będą zwracać uwagę na te powtórzenia, odkryją, że znaczenie tekstu zostało ujawnione lub wyjaśnione, a w każdym razie wzmocnione. I tak na przykład w Psalmie 2 słowami kluczowymi są Pan i Król. Każda zwrotka mówi o Panu i Królu.

Bunt pogan jest przeciw Panu i Królowi. To Pan ustanawia swego Króla na Syjonie. Król recytuje dekret Pana, aby go wysadzić na Syjonie.

Psalmista nawołuje królów, aby służyli Panu i całowali słońce. A kiedy to zobaczysz, zaczniesz trochę wyraźniej otwierać ten psalm. Chodzi o Pana i Jego Króla oraz ich relacje.

Kolejną rzeczą, na którą zwracasz uwagę, jest nie tylko słowo kluczowe, ale także powtarzający się refren. Widzieliśmy to już na przykład w Psalmach 42 i 43. Refren jest taki, że ten król jest na wygnaniu.

Pragnie wrócić do świątyni. Ale trzy razy mówi: Dlaczego moja dusza jest przygnębiona? Dlaczego jest we mnie taki niepokój? Pokładaj nadzieję w Bogu, bo jeszcze będę Go chwalił, mojego Zbawiciela i mojego Boga. Zatem wszystkie trzy razy, we wszystkich trzech zwrotkach, kończy refrenem, że tak, jesteśmy zniechęceni.

Tak, jesteśmy z dala od świątyni. Tęsknię za tym. Nienawidzę sytuacji, w której się znajduję.

Niemniej jednak, duszo moja, czekaj na Pana, pokładaj nadzieję w Panu. I znajduje uzdrowienie ze swojego rozpaczliwego stanu. Przyjrzy się teraz psalmowi mądrościowemu, aby pokazać znaczenie refrenu.

Zapraszam więc do zapoznania się ze mną z Psalmem 49. Wydaje mi się, że napisałem, ale nie sądzę, że napisałem tutaj całość. Musimy więc to przeczytać.

Czytam z NIV i Psalmu 49. To jest dzieło Synów Koracha. Tak czy inaczej, jest to psalm mądrościowy.

Zatem będziemy omawiać psalmy mądrościowe w jednym lub dwóch wykładach, ale spróbujmy jednego z nich wcześniej, co zilustruje znaczenie refrenu. Najpierw przeczytam psalm. Należy do Synów Koracha i śpiewana była przy akompaniamencie instrumentu strunowego, instrumentów.

Słuchajcie tego, wszystkie narody, słuchajcie wszyscy, którzy żyjecie na świecie, mali i wysocy, bogaci i biedni. Moje usta będą wypowiadać słowa mądrości. Medytacja mojego serca da wam zrozumienie.

Nastawię ucho na przysłowie. Z harfą wyjaśnię moją zagadkę, dosłownie otworzę swoje serce. Dlaczego miałbym się bać, gdy nadejdą złe dni, gdy otoczą mnie niegodziwi zwodziciele? Ci, którzy ufają swemu bogactwu i przechwalają się swymi wielkimi bogactwami.

Nikt nie może odkupić życia drugiego człowieka ani dać Bogu okupu za niego. Okup za życie jest kosztowny. Żadna płatność nigdy nie wystarczy.

Aby żyli wiecznie i nie zaznali upadku. Bo wszyscy widzą, że mądrzy umierają, że głupi i bezmyślni również giną, pozostawiając swoje bogactwo innym. Ich groby pozostaną ich domami na zawsze, ich mieszkaniami przez niezliczone pokolenia, chociaż nadali ziemiom nazwy.

Ludzie, pomimo swojego bogactwa, nie wytrzymują. Są jak zwierzęta, które giną. Taki jest los tych, którzy ufają sobie i swoich wyznawców, którzy aprobują ich wypowiedzi.

Są jak owce i ich przeznaczeniem jest śmierć. Śmierć będzie ich pasterzem, lecz o poranku zwyciężą nad nimi prawci. Ich formy zniszczą się w grobie, z dala od ich kapłańskich rezydencji.

Ale Bóg mnie wykupi z krainy umarłych. Na pewno zabierze mnie do siebie. Nie lękajcie się, gdy inni się bogacą, gdy wzmacnia się przepych ich domów, bo gdy umrą, nic ze sobą nie zabiorą.

Ich blask nie zniknie wraz z nimi. Ale dopóki żyją, uważają się za błogosławionych. Ludzie cię chwalą, gdy ci się powodzi.

Dołączą do tych, którzy odeszli przed nimi i nigdy więcej nie zobaczą światła życia. Ludzie, którzy mają bogactwa, ale brak im zrozumienia, są jak zwierzęta, które giną.” Psalm ma trzy zwrotki. Pierwsza zwrotka to wprowadzenie.

Dowiedzieliśmy się, że jest to psalm mądrościowy. Te cztery wersety mają dwie strofy. Przede wszystkim w wersecie pierwszym i drugim przedstawia nas adresatom.

W wersetach trzecim i czwartym przedstawia nas jako autora. Jest niewątpliwie mędrce, który naucza ludzi. Zatem tytułem wstępu, chcąc wskazać adresatów, zaczyna od zwrócenia się do wszystkich narodów.

Tak jest w przypadku literatury mądrościowej. Słuchajcie tego wszyscy, słuchajcie wszyscy, którzy żyją na tym świecie. A potem, po tym ogólnym stwierdzeniu, zawężyła do meryzmu dwóch różnych rodzajów, niskiego i wysokiego, bogatego i biednego.

Zatem będzie miał tylko jedno przysłowie, jak zobaczymy, jedną lekcję, ale czytelnicy zareagują inaczej. Innymi słowy, wszyscy słyszymy tekst inaczej, w zależności od naszej sytuacji. Nie chodzi o to, że tekst zmienia znaczenie, ale o to, że odbiorcy różnią się sposobem, w jaki słyszą tekst.

Zatem na przykład tutaj, w tym najniższym miejscu, niezależnie od sytuacji, oni zostaną pocieszeni. Wysocy na wysokim stanowisku, zostaną ostrzeżeni. Bogaci zostaną otrzeźwieni, a biedni pocieszeni.

Zatem niektórzy zostaną pocieszeni, a inni ostrzeżeni. Niekiedy zostaną wytrzeźwieni, a niektórzy pocieszeni, w zależności od twojego stanu. Usłyszysz to przysłowie inaczej.

Dlatego też bardzo trudno mi powiedzieć, czego spodziewam się, że wydarzy się wśród studentów, gdy będę wykladał? Ponieważ wiem, że Duch zastosuje to inaczej do każdego człowieka. Moim obowiązkiem jest nauczanie prawdy zawartej w tekście, a następnie pozwolenie Duchowi, aby zastosował ją odpowiednio do słuchaczy. Ale teraz zostaliśmy przedstawieni autorowi, który powiedział, że mamy tych skrajnych ludzi, ale to dotyczy wszystkich ludzi.

Potem mówi o sobie, że wypowiem słowa mądrości. Medytacja mojego serca da wam zrozumienie, że to będzie istota, ale jej forma będzie w formie przysłowia. Nastawię ucho na przysłowie przy harfie.

Wyjaśnię moją zagadkę. Będzie to więc przysłowie, a przysłowie będzie nieco enigmatyczne. Zmusi nas to do przemyślenia tego, wydobywania z tego jego znaczenia.

Po wprowadzeniu jego wiersza w pierwszej zwrotce dochodzimy teraz do dwóch zwrotek rozdzielonych refrenem. Refren znajduje się w wersecie 12 i wersecie 20. Można go zobaczyć, jest prawie powtórzony.

Ludzie, pomimo swojego bogactwa, nie wytrzymują. Są jak zwierzęta, które giną. I znowu, w wersecie 20, ludzie, którzy mają bogactwo, ale brak im zrozumienia, są jak zwierzęta, które giną.

Słowo przetłumaczone jako „podobne” jest tym samym słowem oznaczającym przysłowie. Hebrajskie słowo oznaczające przysłowie to maszal. To jest forma werbalna. To nimshal. I tak przysłowie jest porównaniem. Zatem porównuje ludzi do bestii, bestii, które giną, ale zamierza się tym pobawić.

I ten refren jest kluczowy. To jest przysłowie. Powtarza się to dwa razy.

Dzieli wiersz na dwie połowy. Zatem pierwsza zwrotka zawiera osiem wersetów, czyli od wersetów od piątego do dwunastego, czyli osiem wersetów. Następnie mamy osiem wersetów drugiej zwrotki, czyli od 13 do 20.

Teraz szczegółowo omówi porównanie ludzi do zwierząt, które giną. A w pierwszej zwrotce jego celem jest to, że każdy umiera jak zwierzę. Wszyscy giną.

I zauważcie – mówi – że jest to prawdą w wersecie 10, gdyż wszyscy widzą, że mądrzy umierają, że głupi i nierozumni również giną, pozostawiając swoje bogactwo innym. Więc to bardzo podobne do Koheleta, że śmierć jest niwelatorem i że wszyscy umrą jak bestie. Ale druga zwrotka ogranicza się do niegodziwych.

Wszyscy umierają, ale bezbożni umierają na zawsze, ale nie sprawiedliwi. W tekście hebrajskim jest jedna różnica między werseciem 12 a werseciem 20. I wszystko jest takie samo, z wyjątkiem miejsca, w którym jest mowa o ludziach pomimo ich bogactwa.

A potem mówi: nie znoście. Podaję to na stronie 301. Myślę, że lepszym tłumaczeniem będzie to, że ludzkość w swej przepychu nie pozostanie ani nie przetrwa.

A hebrajskie słowo oznaczające nie pozostać lub nie przetrwać, to hebrajskie *bal Yalin*. *Bal* to forma, to starożytna forma znaleziona w Ugaritic, co oznacza nie. Nie zrobią tego, a *yalin* oznacza przetrwać.

Jest jak zwierzęta, które giną. Teraz, jeśli przejdziemy do następnego wersu, drugiego refrenu w wersecie 20, jest to teraz na stronie 302 na górze strony, podczas gdy jest to człowiek w swej przepychu, ale teraz zmienia się z *yalin* na *yavin*. Aby to podkreślić, używa innego przysłowka dla nie, zamiast *bal* używa *lo*, ale są one synonimami.

Prawdziwa różnica to jedna litera. Dlatego jest to enigmatyczne. Jest zagadka.

W ten sposób działa mędrzec, który nie przetrwa, *yalin*, który odnosi się do każdego, ale nie rozumie, to jest głupiec. To jest *lo yavin*. Zatem w języku hebrajskim widać to bardzo wyraźnie, tę grę słów, która się powtarza.

Nie każdy znosi, lecz ci, którzy umierają na zawsze, to ci, którzy nie rozumieją. I to jest właśnie różnica. Wszyscy umierają, ale nie wszyscy umierają na zawsze.

Kiedy już zrozumiemy ten refren, będziemy mogli zrozumieć przysłowie, że w pierwszej zwrotce wydarzy się to, że wszyscy ludzie umierają jak zwierzęta. Na

stronie 301 podaję własne tłumaczenie. Dzieje się tak, że Bóg jest tym, co daje ci bezpieczeństwo i znaczenie.

Tak bym rozumiał Boga. Cokolwiek w twoim życiu daje ci bezpieczeństwo i znaczenie, to jest twój Bóg. Po to właśnie żyjesz.

W tym właśnie pokładasz zaufanie. Dla większości ludzi są to pieniądze. To pieniądze dają im bezpieczeństwo.

To pieniądze nadają im znaczenie. Kiedy jesteś młodszy, to seksapil zapewnia ci bezpieczeństwo i znaczenie. Jeśli nie masz seksapilu, nie masz bezpieczeństwa w swojej grupie i nie masz w niej znaczenia.

Tak to działa na świecie. Jeśli jesteś podobny do mnie i nie masz pieniędzy ani seksapilu, możesz znaleźć swoje bezpieczeństwo i znaczenie w głoszeniu i nauczaniu. To może stać się twoim Bogiem i to daje ci bezpieczeństwo.

Ale on mówi tutaj o zarabianiu pieniędzy, a to jest świat, powiedziałbym, że 99,9% powie, że jeśli jesteś bogaty, odniosłeś sukces. Dobrze sobie radził w życiu. Tak to ocenia świat.

Właśnie tym się zajmuje. To jest prawdziwa teodycea. Jak sobie z tym poradzimy, gdy bogaci ludzie odnoszą sukces tak, jak świat definiuje sukces? Dlaczego więc mam się bać, mówi, w czasach ucisku, gdy otacza mnie nieprawość tych, którzy mnie oszukują, tych, którzy ufają swojemu bogactwu i chełpią się obfitością swoich bogactw.

Zatem oni widzą ich zaufanie, a ty widzisz ich znaczenie, ich przechwałki i są gotowi zaprzedać swoje dusze, aby je zdobyć. Następnie dodaje, że naprawdę żaden człowiek nie może wykupić drugiego człowieka ani oddać Bogu ceny za swoje życie, gdyż okup za ich życie jest kosztowny i nigdy nie wystarczy. Zatem jeśli słońce było złotą monetą w jednej kieszeni, a księżyc srebrną monetą w drugiej, było Drogą Mleczną, naszyjnikiem z pereł na szyi, czy też były to jasne gwiazdy, konstelacje, diamenty w koronie lub w tiarze, dzień śmierci, nie ma żadnej wartości.

To niesprawiedliwa mamona. Nie może nas uratować przed naszym największym wrogiem, czyli śmiercią. Zatem żadna suma pieniędzy nie uratuje cię, abyś mógł żyć wiecznie i zobaczyć dół.

Dotyczy to każdego. Bo widzi, że nawet mądry umiera, głupi i głupi, wszyscy jednakowo muszą zginąć, a swoje bogactwa pozostawić innym. Ich groby są ich domem na zawsze, ich mieszkaniem przez wszystkie pokolenia, choć nazywają ziemię własnymi imionami.

Równie dobrze możesz napisać swoje imię na wodzie. To nie ma trwałości na tym świecie. I tak dochodzi do refrenu: człowiek w swej przepychu nie pozostanie. Jest jak bestia, która ginie. Ale teraz głupiec umiera na zawsze. Wszyscy umierają, ale głupiec umiera na zawsze.

On nie ma życia. To jest droga wszystkich tych, którzy mają głupią ufność. Jednak po nich ludzie aprobują ich przechwałki.

Następnie mamy tę ogromną metasymbolizm . Są jak owce przeznaczone do Szeolu , a śmierć będzie ich pasterzem. Wyobraź sobie, że śmierć jest twoim pasterzem i prowadzi cię do zepsucia, śmierci, rozkładu i braku życia.

To twój pasterz. Ale teraz zauważcie, że z poranku będą nad nimi panować prawi. I tu mamy rozróżnienie.

W nowym dniu będą nad nimi panować prawi. Nie ma jeszcze jasnego objawienia o zmartwychwstaniu, które zostałyby ujawnione przez zmartwychwstanie Jezusa Chrystusa. Ale wie, że nadejdzie lepszy dzień, kiedy prawi, którzy całkowicie dostosują swoje życie do słowa Bożego, będą nad nimi panować od rana.

Ale potem wraca do niegodziwych. Ich postać zostanie zniszczona w Szeolu , gdzie nie będzie miejsca na mieszkanie. Ale teraz zauważcie, że trzeci wiersz, 5, 6 i 7, i on mówi, że zaprawdę nikt nie może wykupić drugiego.

Teraz w trzeciej linijce mówi, ale Bóg wykupi moją duszę z mocy Szeolu . Tak więc nikt nie może nas uratować od śmierci, ale Bóg może nas wybawić z Szeolu , z krainy umarłych. Kiedy chwała jego domu wzrośnie od mocy, bo mnie zabierze.

To jest słowo użyte w odniesieniu do Eliasza, że Pan go zabrał. I tak ma Sarę. Dlatego, mówi, nie bójcie się, gdy człowiek się wzbogaci, gdy wzrośnie chwała jego domu.

Bo gdy umrze, nie zabierze ze sobą niczego. Jego chwała nie zejdzie po nim. Bo póki żyje, uważa się za błogosławionego.

Chociaż będziesz chwalony, gdy dobrze sobie radzisz, jego dusza pójdzie do pokolenia jego ojców, którzy już nigdy nie ujrzą światła, które jest światłością życia. I tak człowiek w swej przepychu i pozbawiony zrozumienia jest jak bestia, która ginie. Zatem refren, i mówię to, nie wiesz, co oznacza tekst, dopóki nie dowiesz się, jakie to znaczenie.

I tym refrenem jak w Psalmie 42,43 pokładaj nadzieję w Bogu. Ten refren jest kluczem do zrozumienia psalmu, że wszyscy umieramy, ale ci, którzy nie rozumieją, umierają na zawsze. I Bóg odkupi, wykupi moją duszę z samego grobu.

Takie jest zatem znaczenie refrenu. Mówiłem więc o technikach, a ty szukaj refrenów, które dadzą ci wgląd w znaczenie psalmu. Są bardzo ważne.

Strona 302, powinno to być C i masz kontrast. Łączy lub zestawia rzeczy, które są odmienne lub przeciwne. Wszystko to można więc zilustrować na przykład w narracji, prozie i poezji.

Jedna z moich ulubionych ilustracji kontrastu i porównania znajduje się na końcu Księgi Sędziów, po której następuje 1 Księga Samuela. Mamy, to czas przewagi Filistynów nad Izraelem. A ostatnim sędzią sędziów jest Samson.

Jego ojcem jest Manoach. Jego matka znana jest jedynie jako żona Manoacha. Żona Manoacha jest przeciwstawiana i porównywana do Anny.

Hannah jest kolejnym pokoleniem po Samsonie. Zwróć uwagę na porównanie. Oto żona Manoacha.

Ona nie ma dzieci. Ona jest jałowa. Ona nie może mieć dzieci.

A oto Anna, następne pokolenie w okupacji filistyńskiej, czyli wyższości, hegemonii. I nie ma dzieci, ale zauważ różnicę. Żona Manoacha nie modli się.

Prawdę mówiąc, prawdopodobnie nie chce dziecka. Hanna modli się. Żona Manoacha ma najbardziej charyzmatycznego sędziego, jakiego znał Izrael.

W pojedynkę mógł pokonać armię filistyńską. Uczynił to z Goliatem. Zrobił to ponownie.

Nie, Dawid zrobił to z Goliatem. To znaczy, zrobił to tak, że szczęką osła zabił tysiące Filistynów. Swoją śmiercią, kiedy zburzył świątynię, zabił przywódców.

Zabił tysiące Filistynów. Nie było nikogo tak charyzmatycznego jak Samson. Zatem masz żonę Manoacha, która się nie modli, lecz ukazuje się jej anioł Pański.

To prawdziwy cud. Ona ma tę najbardziej charyzmatyczną postać, a on nie wybawia Izraela. A potem mamy Annę, żadnego anioła Pańskiego, żadnych cudów, tylko modlitwę.

Pragnie syna i modli się o syna spokrewnionego z królem. Wysłuchaj jej modlitwy w 1 Samuela 2. Ona modli się za pomazańca Pańskiego, za króla. Jej syn zamierza ustanowić pierwszego króla Izraela i ustanowić władzę królewską.

Cóż, widać porównanie i kontrast dwóch matek w tej samej sytuacji. Jedna matka ma cud. Ma wielką charyzmę, ale ona i jej mąż ponieśli porażkę jako rodzice.

Z drugiej strony, Hannah, nie ma cudów, tylko modlitwa. Samson jest prorokiem. To, co posiada, nie jest wielką siłą dla Samsona.

Jedyne, co ma, to Słowo Boże. Do niego należy siła moralna i on zbawia Izrael. To porównanie i kontrast dają niesamowity wgląd w to, jak nadchodzi królestwo Boże.

Więc oglądasz, kiedy czytasz swój materiał dla porównania i kontrastu. Zatem już pierwszy psalm był pełen kontrastów. Powiedzieliśmy, że są trzy zwrotki: przyczyna szczęścia i błogosławieństwa.

Wtedy mieliśmy obraz dobrobytu. Zatem sprawa skierowana była przeciwko niegodziwym, wbrew słowu Bożemu. Ilustracja przedstawiała drzewo życia kontra plewy.

Konsekwencją tego było to, że sprawiedliwi nie staną na sądzie. Oni zginą, ale znajdą się sprawiedliwi, którzy staną po stronie Pana, który zna drogę sprawiedliwych. Widzicie więc ogromne porównanie i kontrast, które tam mają miejsce.

To typowe dla poetyki, którą należy przyłożyć do obiektywu w poszukiwaniu porównań i kontrastów. Porównanie widzieliśmy w Psalmie 23. Widzieliśmy trzy różne miejsca, w których Pan jest porównany do pasterza.

Jako pasterz dba o swoje owce. On odnawia swoje owce. Chroni swoje owce.

Następnie w piątej zwrotce staje się jak szejk w namiocie i wszystko się powtarza, ale nasiliło się. Teraz daje im zastawiony stół. On je przywraca.

Wylewa olejek na jego głowę i to wszystko jest chronione. Wszystko to dzieje się w obecności jego wroga. Potem klimatycznie przenosi się do finałowej sceny.

Dobrze jest być owcą na pastwisku, jeszcze lepiej być gościem w namiocie. Ale rzeczywistość jest taka, że zamieszkam w domu Pana na zawsze i będę miał życie wieczne. Mamy więc porównanie do opracowania materiału.

Powinniśmy także zwracać uwagę na logikę rozwoju materiału, jak w Psalmie 2, kiedy wskazywaliśmy na logikę spójności tych zwrotek. Obserwujemy także intensyfikację. Zwykle w wierszach następuje intensyfikacja, jak w poezji.

Wzór to X minus jeden, trzy naruszenia, a potem przychodzi rzeczywistość, że zawsze następuje eskalacja. Zatem widzisz, że w Psalmie 23 następuje eskalacja i wyczekujesz eskalacji. Tak masz w Psalmach, że kończy się to triumfalnie, że Pan zna drogę sprawiedliwych.

Dlatego są w harmonii z wiecznym, ale droga niegodziwych, oddzielonych od Boga, ginie. Zatem prawie zawsze na końcu psalmu znajduje się kulminacyjny moment, na który chcesz zwrócić uwagę. Teraz mówimy o strukturach lub niektórych wzorach struktury.

Istnieją trzy typowe wzory, według których materiał został połączony. Może istnieć naprzemienny wzór, jak widzieliśmy w Psalmie 110, otrzymasz ABC, A Prime, B Prime, C Prime. Możesz mieć wzór koncentryczny i to jest ABC, CBA.

I możesz mieć wzór chiastyczny. Idziesz ABC, X, C pierwsza, B pierwsza, A pierwsza. Porównuję to do obrazowania wody: naprzemienny wzór ABC, A, B, C.

Są jak fale, które napływają i jedna fala nakłada się na drugą. A następna fala jest zawsze bardziej intensywna niż poprzednia. Więc nadchodzi przyptyw.

Widzieliśmy to w Psalmie 110. W końcu podbije całą ziemię i nie zawiedzie. Będzie za nim podążał, choć będzie go orzeźwiać wodą, aż np. dobiegnie końca swego triumfalnego marszu.

Wzór chiastyczny przypomina wzór koncentryczny. Porównuję to do przyptywu, przyptywu i odpływu. Wchodzi, wychodzi.

A potem masz wzór chiastyczny. To jakby wrzucić kamień do stawu, a potem wypłynąć. Zatem początek i koniec pasują do siebie.

Ale krytyczny moment to moment, w którym kamień uderza w oś. A to jest naprawdę ważne dla interpretacji całej Biblii. Pozwólcie, że zilustruję na przykład symetryczny wzór naprzemienny.

Jak na przykład słynna historia Eliasza na górze Horeb. Podobnie jak Mojżesz, jest w jaskini i otrzyma objawienie od Boga. Zwróć uwagę na przemienność wzoru, który interpretuje wizję.

Zaczyna się od tego, że Eliaz znajduje się w jaskini i, jak nam powiedziano, dotarło do niego słowo Pana. Po tym z kolei następuje pytanie Pana. Co tu robisz, Eliaszu? A on odpowiada: Byłem bardzo gorliwy dla Pana Zastępów.

A potem kończy, próbując odebrać mi życie. Wtedy Pan wraca do niego i mówi do niego, rozmawia z nim. I wtedy mamy scenę.

Mamy wiatr, który rozrywa skały, ale Boga nie było w tym wietrze. Potem było trzęsienie ziemi, a Boga nie było w trzęsieniu ziemi. A potem był ogień, a Boga nie było w ogniu.

Ale wtedy mamy ten oksymoron dźwięku czystej ciszy. Było tak głośno, że można było usłyszeć, że tak powiem, szept. Pytanie brzmi: co symbolizuje ogień, trzęsienie ziemi, wiatr, trzęsienie ziemi, ogień i czysta cisza? Jaki jest tego sens? Dostajemy to w naprzemiennym równoległości.

Bo czytamy ponownie, teraz historia jest kontynuowana, a sceneria, powiedziano nam, że był w jaskini, kiedy rozległ się głos. Pytanie brzmi: co tu robisz, Eliaszu? Odpowiedź brzmi: byłem bardzo gorliwy dla Pana. A teraz próbują odebrać mi życie.

Potem rzekł Pan i mamy namaszczenie Chazaela, króla Syrii, Aramejczyków, namaszczenie Jehu, króla Izraela. A potem mamy namaszczenie Elizeusza, które jest destrukcyjne, ponieważ równolegle powiedziano nam, że Hazael zabije. Czego Chazael nie zabije, tego zabije Jehu.

A czego Jehu nie zabije, tego zabije Elizeusz, tak jak na przykład zabił 42 dzieci. Tak, na przykład 42 dzieci w Betel. Myślę, że na podstawie paralelizmu jest całkiem jasne, że wiatrem zniszczenia jest Hazael.

Trzęsienie ziemi zniszczenia to Jehu, który przynosi śmierć. Ogień to Elizeusz, którego charakteryzuje ogień. Ale teraz mamy czyste milczenie Boga, 7000, którzy nigdy nie pokłonili się Baalowi.

A dzieje się tak, że ludzie po prostu czytają tę historię i tworzą konotację. To jest twój wciąż cichy głos. Ale jeśli przestudujesz literaturę, to nie o to chodzi.

To nie twoje sumienie. To cicha większość, cicha mniejszość. A siedem to liczba ukończenia .

To boska liczba. To idealna liczba. A tysiąc to liczba niezliczona.

To duża liczba, idealnie duża liczba. I to, co rozumiem przez naprzemienny paralelizm, jest interpretacją nieruchomego, małego głosu. Zatem nie wiesz, co oznacza tekst, dopóki nie dowiesz się, co on oznacza.

A to, co robią tutaj w narracji, widzimy także w wierszach, które oglądaliśmy. Wskazywałem na naprzemienną równoległość. Albo weź inny, weź koncentryczny równoległość, nie, chiastyczny.

Ilustruję to prozą w 1 Królów 1-11. Zwróć uwagę, jak zaczyna się od A, proroka interweniującego w sukcesję królewską. Oznacza to, że Nathan interweniuje.

Zatem to nie Adoniasz będzie królem, ale królem będzie Salomon. Zwróć jednak uwagę na literę A na stronie 305, która oznacza, że pod koniec panowania Salomona

prorok interweniuje i ustala sukcesję królewską. Prorok zabierze Salomonowi 10 pokoleń.

I ustanowi następców Salomona, mianowicie Roboama. Rozdział drugi był rozdziałem pierwszym, w którym prorok interweniuje w sukcesję królewską. Następnie w rozdziale drugim Salomon eliminuje zagrożenia dla swojego bezpieczeństwa.

I kluczowym słowem jest refren: jak utwierdzono tron Salomona. W ten sposób usunął groźbę Joaba. Usunął groźbę Abiatara.

Usunął zagrożenie ze strony Adoniasza i jego tron został ustanowiony. Zwróć uwagę na literę B w rozdziale 11, zanim prorok ustali sukcesję królewską, Jahwe stwarza zagrożenie dla bezpieczeństwa Salomona. Wskrzesza Jeroboama.

Powołuje króla asyryjskiego, a jego tron zostaje zniszczony. Zamiast być ustanawiane, jest rozwiązywane. Podnosi zagrożenie dla bezpieczeństwa Salomona.

Zwróć uwagę na literę C, wczesną obietnicę panowania Salomona, gdy modlił się on o mądrość. C' tragiczna porażka panowania Salomona, kiedy poślubił on cudzoziemskie żony i zaufał pieniądзом, a także łamał prawodawstwo Powtórzonego Prawa, aby nie rozmnażać się z żonami i końmi. D, ponownie w rozdziałach od trzeciego do czwartego, Salomon używa swojego daru dla ludu.

D', Salomon wykorzystuje swój dar dla siebie. Żyje luksusowo, jak pokazuje królowa Saby i wszystko, co ma na stole do jedzenia. E, trwają przygotowania do budowy świątyni.

E'', Salomon poświęca świątynię i otrzymuje ostrzeżenie od Boga w rozdziale ósmym. F, Salomon buduje świątynię. F'', Salomon wyposaża świątynię.

Można więc zobaczyć wzór chiastyczny. Zwróć uwagę na X, jest to 1 Król. 7.1 do 12, Salomon zaprzestał budowy świątyni. Tam buduje pałac dla egipskiej królowej i buduje swój własny pałac.

Nie stawiał Boga na pierwszym miejscu. Punktem zwrotnym Salomona nie było poślubienie cudzoziemek, jak się zwykle mówi. Punktem zwrotnym dla Salomona jest moment, w którym przestał stawiać świątynię na pierwszym miejscu, a na pierwszym miejscu postawił swój dom.

Od tego momentu Salomon będzie już mniej więcej w dół. To raczej chiastyczny paralelizm i chiastyczna struktura. Widzieliśmy to w Psalmie 92.

Widzieliśmy strukturę chiastyczną, w której w centrum Bóg panuje ogółem, a po obu stronach tego, w trójkolonie, Bóg eliminuje poprzez swojego króla swoich wrogów. I tam to zilustrowaliśmy. Szukamy więc słów kluczowych.

Szukamy refrenu. Poszukujemy różnych rodzajów struktur, a mianowicie przemiennych, koncentrycznych lub chiastycznych. Kolejną rzeczą, której szukasz, jest rodzaj.

Jeśli opisujesz materiał i nie wiesz, czy pasuje on do zwrotki przed, czy do zwrotki po, czy też do materiału przed, czy po materiale, jest to bardzo przemyślane. To rodzaj. To może pójść w obie strony.

A rodzaj pochodzi od Boga drzwi, jedna głowa, która wyglądała na dwa różne sposoby. To miesiąc stycznia, który wspomina stary i nowy rok. Zwykle następuje okres przejściowy, podczas którego patrzy się wstecz i patrzy w przyszłość.

Jak na przykład widzieliśmy to w Psalmie 24 pod motywem Bóg jest pasterzem i to wszystko w trzeciej osobie. Pan jest moim pasterzem i prowadzi mnie nad spokojne wody i tak dalej. Ale potem przechodzi do drugiej osoby.

Tak, choćbym szedł doliną cienia śmierci, zła się nie ulękę, bo Ty jesteś ze mną. Nie mówi już o Bogu. Teraz rozmawia z Bogiem i dzięki temu wszystko jest takie gładkie.

Tak więc, gdy teraz przedstawia Boga jako szejka w namiocie, mówi, przygotuj przede mną stół w obecności mojego wroga. I tak pod koniec motywu pasterskiego przechodzi do drugiej osoby, aby przejść do drugiej zwrotki, czyli jest gościem w namiocie Pańskim. To rodzaj.

Bardzo często w Psalmach pojawiają się tego rodzaju momenty przejściowe. Inną techniką, którą stosują, jest uogólnianie i konkretyzacja. Zatem uogólnieniem byłoby: chwal Pana, duszo moja, i nie zapominaj o wszystkich Jego dobrodziejstwach.

I to jest uogólnienie. Potem wylicza wszystkie swoje korzyści, kto leczy wszystkie twoje choroby i tak dalej. Jest też przygotowanie i przewidywanie.

Oznacza to, że na przykład często w Psalmach lamentacyjnych będzie miał prośbę wprowadzającą, a następnie ją rozwinie. Widać to na przykład w Psalmie 51. Mówi: Wymaż wszystkie moje przestępstwa i obmyj mnie, oczyść mnie i uczynń mnie czystym.

To była petycja wprowadzająca. Ale potem w głównej prośbie poprosił Boga, aby oczyścił go hizopem i uczynił go czystym. I poprosił o przebaczenie.

Więc, mogłeś to zobaczyć. Cóż, spójrzmy na Psalm 51, żeby było to jaśniejsze .
Możesz zobaczyć petycję wprowadzającą.

Potem mówi: po okazaniu miłosierdzia prośba zostanie wymazana wszystkie moje przestępstwa. A werset drugi: oczyść mnie z mojej nieczystości, zstąp na mnie, uczyn mnie czystym. A potem mamy jego główną prośbę w wersecie siódmym: oczyść mnie hyzopem, a będę czysty, obmyj mnie, a będę naprawiony w śniegu.

Poprosił więc o oczyszczenie. A potem także o sądowe przebaczenie – mówi – zakryj swoje oblicze przed moim grzechem i zmaż całą moją niegodziwość. Miał więc petycję wprowadzającą, a następnie przygotowywał się do petycji głównej.

Powtórzę: są to wszystkie techniki, które można znaleźć w całej literaturze, literaturze biblijnej. Istnieją podsumowania, jak widzieliśmy w Psalmie 73, że istnieje podsumowanie. Tak właśnie wygląda ten płyn.

Zawsze są beztroscy i tak dalej. Możesz mieć przesłuchanie. Oznacza to, że zaczynasz od pytania, a następnie na nie odpowiadasz.

Widzieliśmy to w Psalmie 15. Masz włączenia , które zaczynają się i kończą jak koperta. Jest to bardzo, bardzo powszechne.

Tak mieliśmy to w Psalmie 8: Panie, Panie nasz, jak wspaniałe jest Twoje imię na całej ziemi. I to stanowi ramę całego psalmu. Masz interkalację.

Oznacza to, że możesz być na jednym utworze, a potem po prostu zatrzymać się i wprowadzić zupełnie nowy materiał. Na przykład w historii Sędziów i Anny, przedstawiającej sześciu głównych sędziów, kończącej się na Samsonie. Potem będzie dalszy ciąg w rozdziale siódmym, z następnym sędzią, którym będzie Samuel.

Ale pomiędzy nimi otrzymujesz interkalację, która zapewnia lepszy wgląd w materiał. Księga Sędziów kończy się prawdziwym problemem. Nie tylko sędziowie mają nogi z gliny, jak by to ujął Gary Enrig , ale prawdziwym problemem jest kapłaństwo.

więc dwie historie dotyczące niepowodzeń kapłaństwa. Masz odstępczego kapłana, który jest wnukiem Mojżesza, który ustanawia fałszywy kult, i Dana. Potem mamy bezdusznego, niegodziwego księdza ze swoją konkubiną, a on ją morduje.

Prowadzi cały naród do wojny domowej, która dziesiątkuje i prawie niszczy całe plemię Beniamina. Prawdziwym problemem jest kapłaństwo, ponieważ nie jest ono odzwierciedleniem. Nie podtrzymują słowa Bożego.

Zatem macie odstępczego kapłana Jonatana, syna Gerszoma, syna Mojżesza. Potem mamy tego niegodziwego, bezdusznego księdza, który ma konkubinę, morduje ją i

proceedzi naród do wojny domowej. Następnie przejdź do 1 Księgi Samuela i możemy wrócić do sędziego, ostatniego z sędziów, którym jest Samuel.

I masz tego rodzaju interkalację. Jest to częste w Psalmach. Wiele razy krytycy źródeł chcą powiedzieć, że mamy dwa Psalmi.

Nie jestem o tym przekonany. Spójrz na przykład na Psalm 24. Będzie to miało więcej sensu w świetle tego, co powiedzieliśmy o Psalmach intronizacyjnych i panowaniu Bożym.

Słynny Psalm, Psalm Dawida, ziemia należy do Pana i wszystko, co na niej, świat i wszyscy, którzy w niej mieszkają. Bo założył go na morzach i utwierdził na wodach. Widzisz, brzmi to dla mnie bardzo podobnie do Psalmu 93, gdzie Pan jest odziany w majestat i moc.

Ustanowił ziemię. I to właśnie w tym momencie Pan zwyciężył i ustanowił świat i stworzenie. I założył go na morzach, symbolu chaosu, i jest potężniejszy niż wody.

Spodziewałbym się, że w tym momencie Król Chwały uda się do miasta i zostanie koronowany. Werset siódmy, podnieście głowy, bramy, podnieście się bramy wieczne. Ale tak się nie robi.

Zatrzymuje to i wprowadza zupełnie nową scenę. A teraz nie tylko Pan wkracza triumfalnie do miasta, ale teraz wraz z Nim wkracza także Jego lud. Ale kim jest ten lud, który wchodzi, który może wstąpić na górę Pana, kto może stanąć w Jego świętym miejscu, ten, który ma czyste ręce, to jest zachowanie, czyste serce w swoich pobudkach, kto nie ufa bożkowi ani bożkowi? przysięgajcie na fałszywego Boga.

Otrzymają błogosławieństwo od Pana i usprawiedliwienie od Boga, swego Zbawiciela, takie jak pokolenie tych, którzy go szukają lub szukają twojego oblicza. Boże Jakuba. Zatrzymuje się więc nad Panem i Jego triumfem i zestawia to z ludem udającym się do miasta.

A potem wraca i podnieście głowy, bramy. Mógłbym się tu zatrzymać na chwilę. Próbuję dojść do tego, gdzie omawiam znaczenie podnieście głowy, o wy, bramy.

Zobaczmy, gdzie to omawiałem? Aha, omawiałem to wcześniej. Miałoby to miejsce podczas intronizacji, pod Psalmem 110. Musimy wrócić do tego wykładu na temat Psalmu 110.

Myślę, że właśnie tam o tym dyskutuję. Próbuję to znaleźć. Jest na stronie, tak, stronie 296 twoich notatek.

To tam omówiłem tę kwestię, co oznacza podniesienie głowy i jakie znaczenie ma to, że jest zwycięzcą. Ilustruję to na podstawie Psalmu 24. Porozmawiajmy o interkalacji.

Wracając więc do Psalmu 24, po wtrąceniu ludu wstępującego na górę Pana i triumfującego z Panem, ponieważ dochowuje on przymierza z Nim i otrzymuje błogosławieństwo. I to oni szukają Twojego oblicza. Wraca do wchodzącego króla i mówi: Podnieście głowy, bramy, podnieście się, starożytne bramy.

Może wejść król chwały. Pytanie więc brzmi, co to ma wspólnego z bramami z głowami? Nie znali tego na starożytnym Wschodzie, nie znali drzwi, które podnosiły się tak jak dzisiaj. Nie pamiętam, jak nazywa się tego rodzaju bramę, ale podnieśli bramę.

Zobaczyłbyś jego zdjęcia. Coś takiego nie istniało w czasach Dawida. Drzwi kołysały się na zawiasach.

Nie mówi o nadprożach bramy. Uosabia bramy i, jak sędzę, wykorzystuje obrazy z materiału ugaryckiego. Omawiam więc to, co to znaczy podnieście głowy, bramy, podnieście się drzwi wieczne, aby mógł wejść król chwały.

To jest na stronie 296 twoich notatek. Uosobieniem jest krąg wież bramnych, które niczym rada starszych siedziały, czekając na powrót armii i jej wielkiego wojownika udającego się do bitwy, i które siedziały pochylone i niespokojne. W tekście ugaryckim odnajdujemy obraz rady bogów zgromadzonej na górze El, czyli Zefona.

Gdy wysłannicy arcy-wroga Baala, księcia C, bogowie pochylili się i przestraszyli, cytuję z tekstu ugaryckiego, opuścili głowy na kolana na książęcym tronie, siedząc w strachu i rozpacz. A potem wchodzi Baal, młody król, i krzyczą, jego wysłannicy krzyczą: podnieście, o bogowie, wasze głowy. Zatem tekst ugarycki porównuje Baala wchodzącego na jego świętą górę i do rady innych bogów; są przygnębieni, ponieważ myślą, że zszedł, aby pokonać księcia C, symbol chaosu i śmierci.

Ale teraz nadeszła wiadomość: Baal zwyciężył. I mówią: podnieście głowy, co odnosi się do rady. I oczywiście zakładam, że właśnie tutaj, według profesora Harvarda, bramy miejskie otaczające miasto są uosobione jako rada.

Król wyruszył na bitwę i obawiają się, że poniósł klęskę. Ale teraz odniósł zwycięstwo. I mówi: podnieście głowy, bramy, a one zostaną uosobione na powitanie.

I tak jest dalej w Psalmie 24, aby wszedł król chwały. Kto jest tym królem chwały? Pan mocny i potężny, Pan potężny w bitwie. Podnieście głowy, bramy, podnieście je, starożytne drzwi, aby wszedł król chwały.

Kim jest ten król chwały? Pan wszechmogący. On jest królem chwały. To on pokonuje wszystkich swoich wrogów.

I tak mamy tę interkalację pomiędzy Bogiem, który odniósł zwycięstwo w stworzeniu. A potem następuje interkalacja armii wchodzącej z nim. A potem kazano podnieść bramy, uosobić.

Opadali, zniechęceni. Ale oto nadchodzi król chwały w całym tym zwycięstwie. To normalne.

Interkalacja w materiale hymnicznym jest zjawiskiem normalnym. To nie jest niezwykle. I to by ilustrowało.

Miałeś Psalm 100 i Psalm 100, radujcie się w Panu, wszystkie ziemie . Służcie Panu z radością i przychodźcie do Jego oblicza z pieśnią. Jesteście zatem zaproszeni, aby przyjść i radować się w Panu.

Ale potem zatrzymuje się, zanim wejdiesz, wiedz o tym, sam Pan jest Bogiem. A my, Izrael, jesteśmy jego ludem. Jesteśmy jego ludem i owcami na jego pastwisku.

I po wtrąceniu tego wyznania, że Pan, Bóg Izraela, jest Bogiem i że Izrael jest jego ludem, przez który pośredniczy w swoim królestwie. Następnie kontynuuje: nie tylko radujcie się w Panu. Teraz mówi: „Wchodźcie do jego bram z dziękczynieniem, wchodźcie do jego przedsionków z chwałą, dziękujcie i wzywajcie jego imienia, bo Pan jest dobry”.

Jego miłosierdzie jest wieczne, a jego wierność z pokolenia na pokolenie. Ponownie, istnieje rodzaj interkalacji pomiędzy wejściem do kultu. Ale zanim wejdiesz, wiedz o tym, wyznaj wyznanie Izraela, że sam Pan jest Bogiem.

Na stronie 307 kolejną techniką jest intertekstualność. Nawiązują do innego materiału. A zatem , jak widzieliśmy w Psalmie 8, jest to prawie Księga Rodzaju 1 ułożona w muzyce, w poezji.

Powiedział, żeby ludzkość panowała nad bydłem, stadami, a nawet dzikimi zwierzętami i tak dalej. Jak widzieliśmy, recytuje Księgę Rodzaju 1. Zwraca się także uwagę na scenografię.

Więc wiesz, co to było w scenicznym przedstawieniu? Właśnie myślałem, że jest tak na przykład u Szekspira, u Henryka IV i zaczyna się od króla Walii i króla Szkocji buntujących się przeciwko Henrykowi i jego synowi Harry'emu. Jak Szekspir zaczyna tę scenę? Prowadziło to do kulminacyjnej bitwy pomiędzy tymi książętami a Henrykiem i jego synem, Harrym. Sposób, w jaki zaczyna, zaczyna się od spojrzenia na słońce, które jest krwistoczerwone.

Wiatr wyje wśród drzew. To mówi, jak dźwięk trąbki. Wszystko przygotowywane jest na dzień bitwy, krwawe słońce, wiatr grający jak trąba i bitwa.

To dzień mroku. To dzień burzy i to jest w jego wyobraźni. Ale Bóg organizuje nie w swojej wyobraźni, ale w prawdziwej historii.

W Opatrzności ustala odpowiednią oprawę. Tak więc, na przykład, kiedy Dawid ucieka przed Absalomem i spotyka trzy osoby, spotyka Chuszaję, spotyka Zibę i spotyka Szimeję. To wszystko jest w 1 Samuela 15 i 16.

Hushai jest lojalnym przyjacielem. Ziba jest mieszany. Jest lojalny wobec Dawida, będąc nielojalnym wobec swojego pana, Mefiboszeta.

I kłamie na temat Mefiboszeta. A trzeci to Shimei. Teraz Chuszaj jest lojalnym przyjacielem i został wysłany, aby pokonać radę Absaloma.

Ma pokonać radę Achitofel. I tak Hushai zostaje odesłany. Ziba, mówię, to lojalność mieszana.

Przychodzi do Dawida z osłami obładowanymi rodzynkami, chlebem, winem i żywnością, aby ich utrzymać. Ale robi to, zdradzając swojego pana Mefiboszeta, ponieważ Dawid zapytał go, gdzie jest Mefiboszet? I mówi, że ma nadzieję, że królestwo powróci do niego. Studiując tę historię, jest to bezpośredni facet.

A trzecim jest potomek Saula, Szimei, który przeklina Dawida, rzuca w niego kamieniami i nazywa go krwawym tyranem za to, co zrobił swojemu przodkowi Saulowi. Ale zauważcie, jak Bóg to wszystko inscenizuje. Hushai znajduje się na szczycie góry najbliższej Gide.

Zimai jest na zboczu. Jest mieszkańcem i na dole góry jest Shimei. Zatem jest to zdecydowanie zaaranżowane tak, aby pokazać, kto jest najbliższy Boga, a kto jest całkowicie oddalony od Boga, ponieważ Shimei jest w zasadzie całkowicie poza górą.

Mamy więc sceniczny obraz, bardzo przemyślany. Nie ma tu nic, co byłoby po prostu wypadkiem. A więc masz Dawida, on idzie dokąd, w Psalmie 5, gdzie się modli? Jest rano.

Będę czekać rano jak wartownik czekający na odpowiedź na modlitwę. I tak modli się rano. A poranek na starożytnym Bliskim Wschodzie był dniem sądu po nocy.

Bogiem sprawiedliwości na starożytnym Bliskim Wschodzie był Szamasz, czyli słońce. I tak zachodzi poranne słońce, które w świetle nowego dnia dało nadzieję na

sprawiedliwość. I w końcu, jak w Psalmie 91, używa czterech imion od Boga, Najwyższego, Wszechmogącego, Pana i El, samego Boga.

Oto niektóre z technik, dzięki którym osadzają i ukrywają swoje znaczenie. W porządku. To daje pewien wgląd w to, co poeci robią, aby komponować.

I naprawdę ma to ukryte znaczenie, że musisz być świadomy tych technik. Trzeba założyć te soczewki, dzięki którym będzie można to zobaczyć. Dopóki nie będziesz miał tych soczewek, nie zobaczysz tego bardziej niż myślę, że widziałem to w 1 Królów 7 i to był punkt zwrotny w całej historii, ponieważ nauczyłem się szukać chiasmów.

W porządku. Niech Pan błogosławi was wszystkich.

To jest dr Bruce Waltke w swoim nauczaniu na temat Księgi Psalmów. To jest sesja numer 23, Podejście retoryczne i techniki poetyckie.